

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἰσοχίαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ἡμερασίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΔΗΛΩΤΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίως δραχμὰς 30. Ἐξέμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 15.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γράσει διατηρ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελήνια 10.

*Ἐξέμηνος καὶ Τρίμηνος ἀναλόγως.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΚΔΗΜΕΙΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην οἰουθήμετου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμούου ἐπιθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Παρίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 25 Ἀυγούστου 1928

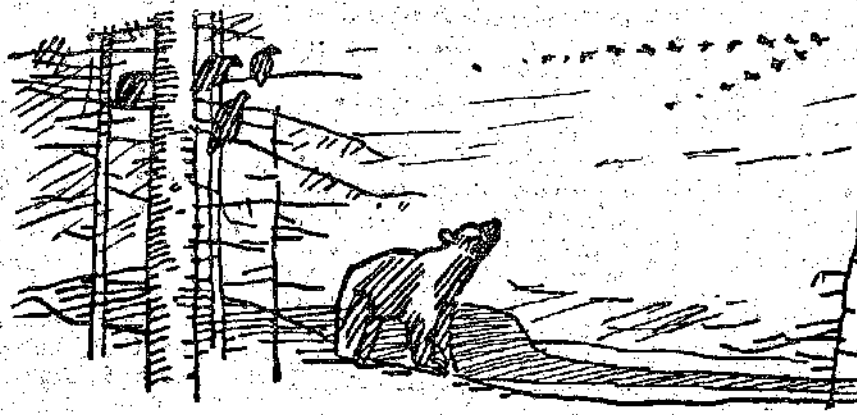
Ἔτος 50όν.—Ἀριθ. 39

ΣΕΛΗΜΑΣ ΔΑΓΚΕΡΑΦ (Βραβεῖον Νουβέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Μία μέρα ἡ Ἄκκα κατέβηκε μαζί τους ὡς ἐκεῖ πού βρισκοῦνταν τὰ μεταλλεῖα, καὶ τότε ὁ Νίλς βρῆκε τὸν Μάτα μπρὸς στὴν εἰσοδὸ τοῦ μεταλλείου ἀναίσθητο, "Ὅλες τίς ἄλλες μέρες δὲν εἶχε ἄλλο τίποτε στὸ νοῦ του, παρὰ πῶς νὰ μπορέσῃ νὰ βοηθήσῃ καλύτερα τὴν Ἀίτσα. Ἄλλ' ἀπὸ τὴν στιγμή ἔκεινη πού βρῆκε τὸν πατέρα τῆς καὶ δὲν χρειάζόταν πιά τὴ βοήθειά του, ὁ Νίλς τριγυρίζε ἀσχεπτα ἐκεῖ πού ἦταν οἱ χήνες καὶ συλλογιόταν μὲ νοσταλγία τὴν ἡμέρα πού θὰ ξαναγύριζε μὲ τὸν Φίλιππα στὴν πατρίδα του καὶ θὰ ξαναγινόταν ἀνθρώπος. Ἀχ, τὸ ἐπιθυμοῦσε τόσο πολὺ αὐτὸ τὸ πράγμα, γιὰ νὰ μπορῆ ἡ Αἴτσα χωρὶς φόβο νὰ μιλάγ μαζί του καὶ νὰ μὴν τοῦ κλείνῃ ἀπὸ φόβο κατὰμουτρα τὴν πόρτα!

Ναί, ἀλήθεια, ὁ Νίλς Χόλγκερσον ἤταχ τρισευχισμέμος πού γύριζαν πίσω κατὰ τὸ νοτιά. Σὰν εἶδε ἀπὸ μακρὰ τὸ πρῶτο δάσος ἀπὸ παιδικά, ἔβγαλε τὴ σκοφία του καὶ φώναξε «ζήτω!» Μὲ τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμό χαιρέτισε καὶ τὸ πρῶτο σπίτι, τὴν πρώτη γίδα, τὴν πρώτη γάτα, τὴν πρώτη βροῖθα.

Καθε στιγμή οἱ ἀγριόχηνες ἀπαγτιόταν μ' ἄλλα κοπάδια πουλιῶν. πού πετοῦσαν κι' ἐκεῖνα κατὰ τὸ νοτιά.

— Κατὰ πού ἀγριόχηνες, κατὰ πού; φώναζαν τὰ πουλιά.

— Κατὰ τὰ ξένα μέρη, ὅπως ἐσεῖς, τοὺς ἀπαντοῦσαν οἱ ἀγριόχηνες.

Μαζί μὲ τὰ πουλιά ὁμοῦ, τραβοῦσαν νοτιότερα κι' οἱ Λάπωνες πού κατέβαιναν ἀπὸ τὰ βουνά τους. Μπροστὰ πήγαινε ἕνας γέρος πού ὀδηγοῦσε ὅλη τὴ

συνοδεία, ὕστερα ἐρχόταν τὸ κοπάδι μὲ τοὺς ἀρσενικοὺς ταρανδούς πρῶτους, ὕστερα ἄλλοι ταρανδοὶ πού κουβαλοῦσαν στὴ ράχη τους τὰ πράγματα καὶ τίς σκηνές, καὶ στὸ τέλος ἔξ ὡς ὀκτὼ ἀνθρώποι.

Μόλις ἀντίρριζαν οἱ ἀγριόχηνες τοὺς ταρανδούς, χαμηλώναν λιγάκι καὶ τοὺς φώναζαν:

— Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ὠραῖο καλοκαίρι!

— Καλὸ ταξίδι καὶ καλὴν ἀντάμωση τοῦ χρόνου! τοὺς ἀπαντοῦσαν ἐκεῖνοι.

Ὅταν ὁμοῦ ἀντίρριζαν οἱ ἀρκουδες

γιὰ λίγες μέρες μιά διακοπὴ τοῦ ταξιδιοῦ τους στὶς πεδιάδες τοῦ Φάλκεπιγκ, καὶ καθὼς εἶχαν πάει ἐκεῖ καὶ πολλὰ ἄλλα κοπάδια ἀγριόχηνες, εἶχαν περᾶσει ὅλες τὸν καιρὸ τους μιά χαρὰ. Οἱ γριεὶς μιλοῦσαν ἀναμεταξύ τους κι' οἱ μικρὲς ἔκαναν ἕνα σωρὸ παιχνίδια, κατὰζοντας ποῖα θὰ ξεπεράσῃ τὴν ἄλλη.

Ὁ μικρὸς Νίλς ὁμοῦ ἦταν ὁ μόνος πού δὲν χαιρόταν γιὰ τὴ μακρὰ αὐτὴ διαμονὴ στὸ Βεστέμπιτλαντ. Ἐβάζε ὅλη του τὴ δύναμη γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸ θάρρος του, τοῦ ἦταν ὁμοῦ πολὺ δύσκολο νὰ συνηθίσῃ μὲ τὴν τύχη του.

— Ἄς εἶχα πίσω μου τὸ Σόνεν, σκεπτόταν, κι' ὅς ἤμου στα ὠραῖα ξένα μέρη. Τότε θὰ ἤξερα πῶς δὲν θὰ εἶχα πιά νὰ ἐλπίζω τίποτε καὶ θὰ ἤσυχάζα.

Ἐνα πρωτὸ ὁμοῦ, κατὰ τὰ ξημερώματα, οἱ ἀγριόχηνες ξεκίνησαν πάλι καὶ διευθύνθηκαν πρὸς τὰ βουνά τοῦ Χάλλατ. Καίμιά συννεφιασμένη ἀλλὰ γλυκερὰ ἡμέρα τοῦ Νοέμβρη, ἔφθασαν ἀντίκρυ στὸ Βεστέμμενγεγκ.

Οἱ ἀγριόχηνες βόσκησαν στὰ πλατεῖα χωράφια τοῦ Σκουροῦπ κι' ὕστερα κάθησαν νὰ ξεκουραστοῦν γιὰ τὸ μεσημέρι. Τὴν ὥρα ἐκεῖνη ἡ Ἄκκα πλησίασε τὸν Νίλς Χόλγκερσον καὶ τοῦ εἶπε:

— Μοῦ φαίνεται πῶς γιὰ κάμποσο καιρὸ δὲν θάχουμε ἀνεμο, κι' ἀποφάσισα αὐριο νὰ πετάξω πάνω ἀπ' τὴ θάλασσα τῆς Βαλτικῆς.

— Ἄ, ἔτσι; εἶπε ὁ Νίλς ξερά, γιατί ἔγνωιθε ἕναν κόμπο στὸν λαιμὸ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ. Ἴσαμε τώρα ἐλπίζε ὅτι ἐνδῶν θὰ βρισκόταν στὸ Σόνεν, θὰ λόνονταν τὰ μάγια καὶ θὰ ξαναγινόταν πάλι ἀνθρώπος.

— Τώρα βρισκόμαστε ἀρκετὰ κοντὰ στὸ Βεστέμμενγεγκ, ἐξακολούθησε ἡ

Οἱ ἀγριόχηνες τραβοῦν κατὰ τὸ νοτιά.

τίς ἀγριόχηνες, τίς δείχνανε στὰ μικρὰ τους καὶ μουγγρίζανε:

— Γιὰ ἴδητε! Αὐτὲς ἐδῶ φοβοῦνται τὸ λίγο κρύο πού κάνει καὶ φεύγουν ἀπὸ τὴν πατρίδα τους.

Οἱ ἀγριόχηνες δὲν τίς ἀφηναν χωρὶς ἀπάντησῃ καὶ λέγανε κι' ἐκεῖνες στὰ μικρὰ τους:

— Γιὰ ἴδητε! Αὐτὲς ἐδῶ ἔχουν καλύτερα νὰ κοιμηθοῦν ἔλο τὸν χειμῶνα, παρὰ νὰ κάνουν τὸν κόπο νὰ κατεβοῦν λιγάκι χαμηλότερα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΒΕΣΤΜΕΝΚΕΓΚ
Στὸ σπίτι τοῦ Χόλγκερ Νίλσον

Στὶς ἀρχὲς τοῦ Νοέμβρη οἱ ἀγριόχηνες πετάξανε κατὰ τὸ Σόνεν, περνώντας ἀπ' τὰ βουνά τοῦ Χάλλατ. Εἶχαν κάνει

"Ακκα, και σκέφθηκα ότι μπορεί να είχα...

—Θα ήταν καλύτερα, νομίζω, αν το άφηνα...

—Αν μείνει ο άσπρος χήνος εδώ μαζί με το κοπάδι...

—Ναι, έχεις σ' αλήθεια δικιο, κυρά-Ακκα...

Την άλλη στιγμή, αυτός κι η Ακκα είχαν ξεκινήσει...

—Μου φαίνεται τόσο παράξενο που όλα είναι ίδια...

—Έχει ο πατέρας σου ντουφεκι; ρώτησε ξαφνικά η Ακκα...

—Αυτό να λέγεται! φώναξε ο Νίλς, Έξ αίτίας αυτού του ντουφεκιού...

—Τότε δεν τολμώ να μείνω και να σε περιμένω...

—Αχ, όχι, κυρά-Ακκα, μη μου φύγεις! φώναξε ο Νίλς...

—Τό βλέπεις καλά, ξεσκολούθησε, πώς είμαι λυπημένος...

—Έχω κάτι στην καρδιά μου, είπε, για το όποιο τώρα και πολλόν καιρό θα ήθελα να σου μιλήσω...

—Ξέρεις πώς δεν υπάρχει τίποτα που να μ'ήν τ'όκανα για σ'ας με την πιο μεγάλη ευχαρίστηση...

—Αν μπόρεσες να μάθης τίποτα καλό ενόσω ήσουν μαζί μας...

—Αχ, πόσο θα χαίρομαι αν μπορούσα να σ'ας βοηθήσω...

—Αλλά, μικρέ μου, στεκόμαστε εδώ και μιλούμε σ'α να ήταν να μ'ήν ξαναϊδωθούμε...

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΓΑΡΣΟΥΑΝ

ΣΥΜΒΟΛΙΚΑ

Οι άρχαιοι Χριστιανοί είχαν σύμβολο το φάρι, γιατί τα γράμματα του ΙΧΘΥΣ είναι αρχικοί των λέξεων της φράσης: 'Ιησούς Χριστός Θεού Υιός Σωτήρ...

Κάτι ανάλογο έγινε και σ'ας 'Αθήνας, τον καιρό που ο βασιλιάς Κωνσταντίνος ήταν εξόριστος...

ΕΝ Κ Ε Λ

Τίποτ' άλλο. Μ' αυτό διαβαζόταν: 'Ερχεται Νικητής Κωνσταντίνος'...

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυστικόγραμμα από Virginnit και Valdor

—Συνέχεια από το προηγούμενο—

—Ευχαριστώ, μωλαίδη, αλλά ήρθε μαζί μου κι ένα παλληκάρι...

—Ένας άνθρωπος μοναχά, και μάλιστα ένα παιδί; είπε σοβαρά η λαίδη...

—Τό ύφος αυτό της λαίδης ανησυχούσε τη μίς Μύλδρεδ...

—Αδριο τ'ό πρωί λοιπόν, είπε. Αποχαιρέτω την ευγενία σας...

—Είναι συγγενής σας ή κόρη αυτή; —Είναι θετή συγγενής μου, μωλαίδη...

—Αλήθεια, χάθηκαν οι συγγενείς της; —Ναι, μωλαίδη...

—Και ποιά ήταν; —Εδώ η μίς Μύλδρεδ μπερδεύτηκε...

Είχε υποσχεθεί σ'τη Τζέννη, να μ'ήν πει τίποτα για τ'ό μυστικό που σκέπαζε την καταγωγή της Βιολέττας...

—Αν είναι μυστικό, είπε, δέ θέλω να μ'ό πετς τίποτα...

—Αν ήταν δικό μου μυστικό, θα σ'ας τ'όλεγα, μωλαίδη...

—Πολύ καλά, φάνει. Όπως κι' αν είναι, τ'ό συμπαθά πολύ αυτό τ'ό κοριτσάκι και πολύ πρόθυμα θα τ'ό προστατέψω...

Η μίς Μύλδρεδ ευχαρίστησε και πάλι τη λαίδη κι' έφυγε, αφού χαιρέτησε με τ'ή βαθύτερη δηκάλωση που μπορούσε να κάμει...

Τα πράγματά τους ήταν λίγα κι' ετοιμάστηκαν γρήγορα για τ'ό ταξίδι.

Η Νταίτζη λυπόταν βέβαια που θα φηνε την ευγενική φίλη της, αλλά βιαζόταν να φύγει γρήγορα από την ώραία αυτή επαυλη, που γι' αυτήν ήταν μιά φυλακή...

Όλη τ'ή νύχτα δέν έκλεισε μάτι και με τ'α ξημερώματα ήταν σ'ό πόδι.

Όλα πήγαν καλά. Η Λουίζα τ'ή φίλησε και τ'ής εύχθήθηκε καλό ταξίδι κι' η κυρία Βερδιέ τ'ς ξέβγαλε ως την καγγελόπορτα...

Εκεί η Νταίτζη δοκίμασε ακόμη μιά τρομάρα: δυό άνθρωποι, όπλασμένοι και τυλιγμένοι σ'ότους ξανθόνδες τους, φύλαγαν την πόρτα...

—Θα γελάστηκες, κόρη μου, ημπορεί να ήρθε ο άνθρωπος για δουλειές του, είπε η κεντήστρα με προσποιητή άταραξία...

—Όχι. Αυτοί ήταν οι δυό όπηρέτες, που θα τ'ς συνόδευαν σ'ό ταξίδι τους.

Η κυρία Βερδιέ τ'ός έκανε χίλιες συστάσεις από μέρος της λαίδης, και επίτελους οι δυό ταξιδιωτάδες ξεκίνησαν.

Λίγα βήματα πιο πέρα, βρήκαν και τ'ό Τζέ, που δέν είχε τολμήσει να μπει σ'την ώραία, αλλά περίμενε έξω από την πόρτα.

Ξαφνίστηκε αλήθεια, όταν είδε τη Βιολέττα να κρατάει σ'ό χέρι της τ'ό μπουγαλάκι της, όπως όταν είχε φύγει. Κι' αυτός φανταζόταν ότι η φίλη του θα ήταν σ'α βασίλισσα σ'όν ώραία αυτό πόργο, όπου έβρισκε πώς ήταν η αληθινή της θέση...

—Νά λοιπόν που την ξαναβρήκαμε τη Βιολέττα! είπε. Και πώς μεγάλωσε! Τώρα είναι σ'ατή λαίδη!

Η μίς Μύλδρεδ κοίταξε τη Νταίτζη και είδε ότι ο Τζέ είχε δικιο. Ήταν ένα κοριτσάκι καλοκαμωμένο και με άερα άριστοκρατικό...

Ύστερα ο Τζέ ρώτησε τι γύρευαν αυτοί οι δυό άνθρωποι, που τ'ός παρακολούθουσαν κι' όταν τ'ός εξήγησαν τ'ό πράγμα, αυτός εδήλωσε ότι ήταν περιττή τ'έτοια προφύλαξη...

—Όχι, είπε η μίς Μύλδρεδ. Δέν είναι φρόνιμο να τ'ός δώξουμε, γιατί αυτό θα ήταν προσβολή για τ'ή λαίδη Στάρλυ...

Έφτασαν σ'ό Δουβρό, χωρίς κανένα κακό συναπάντημα. Ο Τζέ έτρεξε άμέσως σ'ό λιμάνι, για να μάθει αν θα μπορούσαν να φύγουν τ'ό ίδιο βράδυ.

Η μίς Μύλδρεδ κι' η Νταίτζη έμειναν σ'την προκυμιά και σεργιάνιζαν κοιτάζοντας την κίνηση τ'ού λιμανιού...

Η Νταίτζη ανατριχίλασε ξαφνικά κι' έσφιξε τ'ό χέρι της Μύλδρεδ.

—Μου φάνηκε, τ'ής είπε, πώς είδα εκείνον τ'ό Τζέκιν, που έμεινε σ'όν πύργο. Μας κοίταξε μ' έπιμονή.

—Πού είναι; ρώτησε η Μύλδρεδ, τρομάζοντας κι' αυτή.

—Νά, αυτός ο άνθρωπος που φεύγει τώρα, με τ'ό καπέλλο κατεκαμμένο. Μπορεί όμως και να γελάστηκα. Μου φαίνεται πώς τ'όν βλέπω παντού.

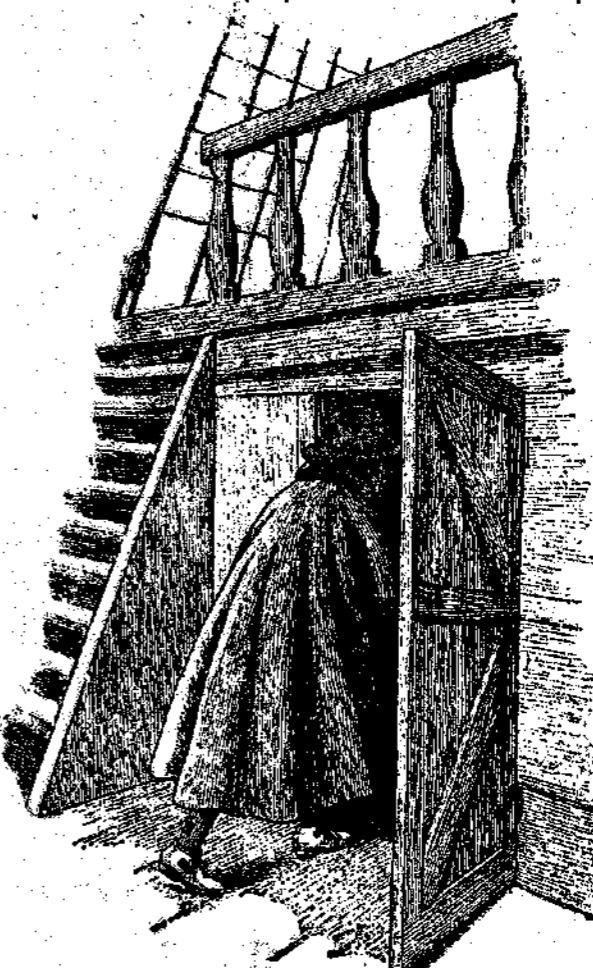
—Θα γελάστηκες, κόρη μου, ημπορεί να ήρθε ο άνθρωπος για δουλειές του, είπε η κεντήστρα με προσποιητή άταραξία...

μας μ'ας φυλάγε δυό άνθρωποι και δέν έχουμε κανένα φόβο.

Τ'ή στιγμή αυτή γύρισε κι' ο Τζέ κι' έφερε την καλή είδηση: θάφευγαν τ' απόγευμα.

—Επιτέλους! αναστέναξε η Μύλδρεδ με άνακούφιση.

—Ήθελε να φύγει γρήγορα από τ'α επίφοβα αυτά μέρη, όπου οι καλοί άνθρωποι είχαν τ'όσους έχθρους. Ποτέ άλλοτε δέν είχε πεθυμήσει τόσο πολύ τ'ήν ήσυχία τ'ού σπιτιού της, με τ'ό σκύλο της και τ'ό γάτο της...

«Ο κατάσκοπος κλεισθήκε μέσα στην καμπίνα...» (Σελ. 318, στ. γ')

ζωα. Ακόμα και τ'ό κακό εκείνο χαμίνι, που τ'ής λέρωνε την είσοδο, κι' αυτό τ'ό φιλούσε από τ'ή χαρά της...

—Έφαγαν όσ'όσο με όρεξη σ' ένα μαγειρείο κι' ύστερα γύρισαν σ'ό λιμάνι. Τ'ό καράβι έτοιμαζόταν κιάλας για τ'ό ταξίδι.

Μπήκαν με άπεριγραπτή χαρά, και σ'ε λίγην ώρα η άγκυρα σηκώθηκε κι' η παραλία τ'ού Δουβρού άρχισε να άπομακρύνεται...

—Ο Τζέ δέν έδινε και πολλή σημασία σ'ότους φόβους των γυναικών και περιεργαζόταν μ' ενδιαφέρον τ'ό πλοίο...

—Καθένας, βλέπετε, έχει τ'α δειρά του. Τ'ό δειρό της Νταίτζης ήταν τώρα να ξαναϊδει τ'ή μιστρες Γουίλ και να καθήσει να τ'ής εξιστορήσει με τ'ό γι και με τ'ό σίγμα όλα όσα είχαν γίνει...

—Ετσι πέρασε τ'ό ταξίδι αυτό, κι' η μίς Μύλδρεδ σ'α τελευταία γέλασε με τ'ός φόβους της, όταν είδε πόσο ήσυχια και καλά πήγαιναν όλα...

Κι' όμως δέ θα έμεινε και τόσο ήσυχη, αν ήξερε ότι ο άνθρωπος με τ'ό κατεκαστό καπέλλο ταξίδευε κι' αυτός σ'ό Λονδίνο!

Ο Τζέκιν είχε μπει κρυφά σ'ό πλοίο, τ'ήν ώρα που γεωμάτιζαν. Τ'όνομα τ'ού λόρδου Στάρλυ ήταν άρκετ'ό για να παραμερίσει κάθε δυσκολία...

—Ήξερε ότι μέσα σ'ό πλοίο δέν μπορούσε να κάμει τίποτα. Οι δυό όπηρέτες ήταν γεροί και τ'ούς ξέρετ'ί τ'α θάγαζε η τύχη.

—Όλα λοιπόν πήγαν καλά κι' οι ταξιδιώτες, φίλοι κι' έχθροι, βγήκαν μιά χαρά σ'ό Λονδίνο και τ'όβαλαν για τ'ό σπίτι της μίς Μύλδρεδ: Η Νταίτζη άναμέσα σ'τη μίς και σ'όν Τζέ, από πίσω οι δυό όπηρέτες, κι' από μακριά ο Τζέκιν...

—Ο Τζέ δέν έδινε και πολλή σημασία σ'ότους φόβους των γυναικών και περιεργαζόταν μ' ενδιαφέρον τ'ό πλοίο...

—Ο Τζέ δέν έδινε και πολλή σημασία σ'ότους φόβους των γυναικών και περιεργαζόταν μ' ενδιαφέρον τ'ό πλοίο...

—Ο Τζέ δέν έδινε και πολλή σημασία σ'ότους φόβους των γυναικών και περιεργαζόταν μ' ενδιαφέρον τ'ό πλοίο...

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

Αγαπητοί μου,

ΜΙΑ μέρα του 1880, έφτασε στις Αθήνας ένας νέος έρχόμενος από τή Θράκη. Ήταν ως είκοσιδύο χρονών, κοντούλης, γεμάτος, με πολύ γλυκά γαλανά μάτια, με άπλη φορσιά, με χοντρά παπούτσια και με ένα μακρύ, σταχτερό έπανωφόρι. Ζωηρός, γοργοκίνητος, εύγλωτος κι' όνειροπόλος. Μια μεγάλη φιλοδοξία τον κινούσε: νάρθη, από τή σιλαβωμένη ακόμη πατρίδα του, στην πρωτεύουσα του ελεύθερου Έλληνισμού, να μείνη εδώ και να δράση. Αλλά πώς; Δέν είχε παρά λίγα χρηματάκια κι' ένα... συστατικό γράμμα. Τό γράμμα αυτό ήταν από κάποιον καθηγητή στον άθηναιο φίλο του Δημήτριο Καμπούρογλου. Τού έγραφε να ύπόστηρίξη δυο μπορούσε αυτόν τό νέο Θράκα, που είχε μεγάλα προτερήματα και ζητούσε πόρο ζωής στις Αθήνας. Έπρεξε λοιπόν άμέσως, με τό συστατικό, στον Καμπούρογλου. Τόν βρήκε, τά είπαν, έμειναν ευχαριστημένοι ό ένας από τόν άλλον. Έπειτα βγήκαν περίπατο μαζί, τράβηξαν κατά τήν Ακρόπολη. Τό μνημείο του Φιλοπάππου ήταν ό πρώτος τους σταθμός και τά πρώτα αρχαία έλληνικά μάρμαρα που έδλεπε από κοντά ό νέος εκείνος. Κι' έβρισκε, τάγκναισε με δάκρυα και τά καταφίλησε!

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

Πάντα διηγείται αυτό τό περιστατικό ό Καμπούρογλος. Γιατί ό νέος εκείνος, που τού δείχθηκε τόσο ένθουσιώδης τήν πρώτη μέρα που τόν γνώρισε, δέν ήταν κανένας άνθρωπος κοινός: Ήταν ό Αριστοτέλης Π. Κουρτίδης με τόννομα. Κι' ό Καμπούρογλος τόχει καθήκονά του πώς αυτός τούδωσε τήν πρώτη βοήθεια για να γίνη ό,τι έγινε, διαν νέος, άγνωστος, φτωχός, ήρθε να δράση στις Αθήνας. Τόν έσύστησε με τά θερμότερα λόγια παντού όπου εγγώριζε. Τόν έσύστησε και στο φίλο του τόν Παπαδόπουλο, που από τόν προηγούμενο χρόνο (1879) έβγαζε τή «Διάπλασι». Ο Κουρτίδης άρχισε να γράφη ό' αυτή. Και σιγά-σιγά έγινε ό τακτικώτερος της συνεργάτης και κατόπιν ό μοναδικός. Τήν ανέλαβε ως άρχισυντάκτης. Εντωμεταξύ παντρεύτηκε τήν αδελφή τού κ. Παπαδοπούλου, έφυγε στη Γερμανία να σπουδάση παιδαγωγός, γύρισε από εκεί με τό δίπλωμά του και διόρισθηκε καθηγητής. Ο νέος, που είχε έρθει από τή Θράκη για να εργασθή και να ζήση στις Αθήνας, ήταν πιά έδραιωμένος, ακούνητος. Με τό σπαθί του που λένε, πήρε μια θέση που δέν τόν άφαιρούσε πιά κανείς. Διπλή θέση μάλλον: και στη Δογολογία και στην Έκπαίδευση.

Έξοχος λογοτέχνης, κύριος τής γλώσσας, μάγος τού ύφους. Κι' έξοχος παιδαγωγός, καθηγητής, «διδάσκαλος» κατά τήν άληθινή σημασία τής λέξεως. Και στα δυό ένθουσιώδης. Γιατί ό' δλη του τή ζωή είχε διατηρήσει τόν ένθουσιασμό που έδειξε μπροστά στο μνημείο του Φιλοπάππου. Ο,τι ώρα, όψηλό, ευγενικό, τόν ένθουσίαζε. Κι' όπως τάγκναισε μάρμαρα, τάγκναισε όλα τά μεγάλα ιδανικά. Τή Θρησκεία, τήν Πατρίδα, τήν Οίκογένεια, τή Φιλανθρωπία, τήν Αλληλεγγύη, τήν Ποίηση, τήν Τέχνη. Κι' όπως ένθουσίαζε τούς άναγνώστες του με ό,τι έγραφε, τούς μικρούς προπάντων άναγνώστες με τά παιδικά του λογοτεχνήματα, έτσι ένθουσίαζε με τή διδασκαλία του και τες μαθητρίες.

Τόν Αριστοτέλη Κουρτίδη, ως συγγραφέα, τόν γνωρίζετε βέβαια όλοι. Κι' όλοι από σάς δέν έδιάβασαν παλιούς τόμους «Διαπλάσεως», που είναι γεμάτοι από έργα του, θα έδιάβασαν βιβλία του, σχολικά και άλλα. Η κυριώτερη, βλέπετε, λογοτεχνική παραγωγή του ήταν αυτή για παιδιά: Έγραφε γι' αγάπη τους ή μετέφρασε ποιήματα, διηγήματα, μυθιστορήματα, βιογραφίες, πραγματωσιμωσιάς, δραματάκια, διαλόγους, κωμωδίες, άπ' όλα. Στην αρχή για τή «Διάπλασι» και τή «Βιβλιοθήκη» τής. Έπειτα για τά σχολικά τού άναγνωστικά βιβλία.

Κι' είναι όλα ώραία αυτά που έγραφε ό Κουρτίδης, τά καλύτερα που έχουμε στη γλώσσα μας. Γιατ' ήταν τεχνίτης τού λόγου, είχε άπειρες γνώσεις, αγαπούσε τά παιδιά, ήξερε να τά ψυχολογή, κι' είχε άκομα μια φυσική τρυφερότητα και γλυκά, που τόν έκαναν ειδικό συγγραφέα τής νεολαίας. Και δυστυχώς στην Ελλάδα, οι ειδικοί αυτοί ήταν κι' είναι λίγοι. Γι' αυτό ό θάνατος τού Αριστοτέλη Κουρτίδη, αφήνει ένα μεγάλο κενό. Ας παρακαλέσουμε τή Θεία Πρόνοια να τό πληρώση, κάνοντας να γεννηθούν κι' άλλοι που να γαλαπούν τό παιδί και να ξέρουν να γράφουν γι' αυτό όπως Έκείνος.

Σας ασπάζομαι... ΦΑΙΔΩΝ

ΑΥΓΗ

Η μακρινή βαννοκορη, ροδόχρομη χαμογέλα, τό νικητήριο ό κεινής ύμνο σκυρόα από πέρα μες στη δροσιά τήν αδύνη βαυνούν τά λουλούδα απαλά και χίλιες μυστικές φωνές γεμίζουν τόν άέρα.

Στό φως τό πλουσιο χαιρέται κι' αγάλλεται πάσα ψυχή ξεχνώντας κάθε έφημερο, τήν ώρα τούτη πόνο κι' έγώ παιδί χαρούμενο τήν πάλαιγγή μου προσέσκη μαζί με τόν καρδαλλό προς τόν αύθερα ύφάνω.

ΚΟΤΣΙΟΥΛΑΕ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα από Ίουλιου Βίερ)

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Μόνο ή προδατοκαμήλα στεκόταν περιλυπη κι' άνόρεκτη, δεμένη από ένα δέντρο. Τά μικρά της όμως χοροπηδούσαν γύρω της ζωηρά.

Μετά τό δείπνο κοιμήθηκαν. Αλλά ή νύχτα δέν έπέρασε άτάραχη. Γιατί στο μέρος εκείνο τού δάσους ήταν και ζώα πιά επίφοβα από τσακάλια.

Και κατά τες τρεις μετά τά μεσάνυχτα άκούστηκαν μουγγρίσματα κι' ουρλιάσματα φοβερά.

Ο Δόνιφαν που ήταν νυχτοφύλακας, καθόταν κοντά στη φωτιά κι' είχε τό τουφέκι του έτοιμο. Δέν έκρινε αναγκαίο να ζυγίση τούς συντρόφους του. Αλλά σε λίγο τά μουγγρίσματα έγιναν τόσο δυνατά, ώστε ζύγισαν όλοι.

— Τι τρέχει;
— Κοπάδι από θεία έδω-κοντά!
— Να είναι άγρεις;
— Ο,τι κι' αν είναι, ας κοπιήσουν! ειπε ό Δόνιφαν έτοιμος να πυροβολήση.

Οι άλλοι πήραν τά πιστόλια τους. Αλήθεια, ή άγέλη ήταν πολύ κοντά, γιατί ό Πιστός μετά βίας κρατιόταν. Τίποτα όμως δέν φαινόταν στο πυκνό σκοτάδι τού δάσους.

Φαίνεται πώς τά θεία αυτά έρχόνταν κάθε νύχτα κι' έπιναν στο ποτάμι. Κι' επειδή απόψε βρήκαν τή θέση τους πιασμένη από τά παιδιά, θύμωσαν και φώναζαν έτσι άγρια. Αραγε θα περιοριζόνταν σε φωνές ή θα επιχειρούσαν να εκτοπίσουν τούς ανέπιιστους αντιπάλους;

Αξαφνα, σε απόσταση είκοσι βημάτων από τή φωτιά, έλαμψαν στο σκοτάδι κάποια φωτεινά σημεία κινούμενα. Αμέσως ό Δόνιφαν έπυροβόλησε. Και ουρλιάσματα σφοδρότερα τού άποκρίθηκαν.

Ο Βάξτερ άρπαξε ένα δαυλό και τόν έσφενδόνισε προς τό μέρος όπου έλαμψαν τά πύρινα εκείνα μάτια.

Αμέσως τά θεία έγιναν άφαντα, εκτός από ένα, που θα είχε πληρωθεί από τή σφαίρα τού Δόνιφαν.

— Τζαφταν λάσπη! ειπε ό Κρός.
— Όρα τους καλή! ειπε ό Σέρβης.
— Μ' αν ξανάρθουν;
— Δέν τό πιστεύω. Μα για καλό και για κακό, ας μείνουμε άγρυπνοι.

Έβριξαν έξολα στη φωτιά κι' εκάθησαν ως τό πρωτό κουβεντιάζοντας. Αμα ξημέρωσε, ή πρώτη τους δουλειά ήταν να πάνε να ιδούν αν είχε σκοτωθεί κανένα θεία.

Είκοσι βήματα πέρ' από τόν καταυλισμό, τό έδαφος ήταν ποτισμένο από

μεγάλες αίματινες κηλίδες. Τό πληγωμένο θεία είχε κατορθώσει να φύγη. Δέν θάταν δύσκολο να τό βρούν, αν άφαιναν τόν Πιστόν άκολουθήση τή Ιχνη του. Αλλά ό Γόρδων τό θεώρησε περιττό να ριψοκινδυνεύσουν μέσα στο δάσος. Ας μη μάθαιναν τί θεία ήταν, φτάνει που είχαν γλυτώσει.

Κατά τες έξη ξεκίνησαν και κατά τες ένδεκα στάθηκαν να γευματίσουν. Για να μη χρονοτριβήσουν με κινήγια και ψησίματα, έφαγαν από τά τρόφιμα που είχαν μαζί τους. Και πάλι ξεκίνησαν.

Κατά τες τρεις, άκούσθηκε πυροβολισμός κάτω από τά δέντρα. Ο Δόνιφαν, ό Ούεπ κι' ό Κρός με τόν Πιστό

«Κατάρισαν τέλειο έξουουργίο...»

πήγαιναν μπροστά καμιά εκατοστή βήματα, κι' οι άλλοι, από πίσω, δέν τούς έβλεπαν. Μετά τόν πυροβολισμό, άκούσθηκαν φωνές:

— Τό νού σας! τό νού σας!

Τήν ίδια σχεδόν στιγμή, παρουσιάσθηκε ένα μεγάλο ζώο. Ο Βάξτερ, που είχε έτοιμο τό λουρί του, τό έρριξε στην ώρα. Κι' ό βρόχος τυλίχθηκε στον τράχηλο τού ζώου εκείνου, που τού κάκου προσπάθησε να απαλλαγθή. Έπειδή όμως ήταν ρωμαλέο, ό Βάξτερ κινδύνευε να παρασυσθ, αν δέν έτρεχαν ό Γόρδων, ό Ούίλκοξ κι' ό Σέρβης, που πρόφθασαν να τυλίξουν τήν άκρη τού λουριού στον κορμό ενός δέντρου.

Σε λίγο φάνηκαν κι' οι άλλοι από τό

δάσος. Ο Δόνιφαν φαινόταν φουρκισμένος πολύ.

— Τό άτιμο, γά μου γλυτώση!... έλεγε.

— Του Βάξτερ όμως δέν τού γλύτωσε, φώναξε ό Σέρβης: να το, έδώ τό χουμε, όλοζώντανο!

— Τι ύφελεί, αφού όποιοςδήποτε θα τό σκοτώσουμε; έκαμε ό Δόνιφαν.

— Να τό σκοτώσουμε; τί λες εκεί! άποκρίθηκε ό Γόρδων. Αυτό θα μας χρησιμεύση γι' αλλογο!

— Γι' αλλογο, αυτό;

— Ναί, γά. Είναι γουανάκος!

Πραγματικώς, ό γουανάκος είναι πολύ δυνατό κι' ένδινητο ζώο κι' εύκολα ξεημερώνεται και δαμάζεται. Οταν ό Βάξτερ έπλησίασε να χαλαρώση τό βρόχο που τού έσφιγγε τό λαιμό, ό γουανάκος εκείνος δέν έκαμε καμμία αντίσταση, κι' ύστερα, συρόμενος από τό λουρί, άκολούθησε πειθήνια.

Η εκδρομή λοιπόν αυτή έμειλε να ύφελήση σημαντικά τή μικρή άποικία. Ο γουανάκος, ή προδατοκαμήλα, τά δυό μικρά της, ή ανακάλυψη τής τρούγκας, τής άλγαρόδης, τού τειόδεντρου, αυτά δέν ήταν μικρά πράγματα!

Ο Γόρδων χαιρόταν προπάντων για τήν έπιτυχία τού Βάξτερ στο χειρισμό τού λουριού με τες σφαίρες. Αλήθεια ό Δόνιφαν ήταν κυνηγός επίδεξις, αλλά τό κυνήγι ήθελε έξοδα, — μακαρότη, σφαίρες, σκάγια, — ενώ τό μηχανήμα τού Βάξτερ ήταν άνέξοδο. Γι' αυτό ό Γόρδων έσκόπευε να παραινήση όλα τά παιδιά να γυμνασθούν στο χειρισμό του.

Τέσσερα μάλιστα είχαν άκόμα να κάμουν και βιαζόνταν για να μη τούς βρή ή νύχτα. Ο Σέρβης είχε μεγάλη έπιθυμία να καθάλλικέψη τόν γουανάκο και να γυρίση στη σπηλιά «έφιππος». Αλλά ό Γόρδων δέν τόν άφινε.

— Υπομονή, Σέρβη, τού έλεγε, και μην ξεχνάς τί έπαθες με τό καμηλοπούλι σου! Ας είναι, τόν γουανάκο έλπίζω να τόν ήμερώσουμε, αν όχι για να τόν καθάλλικεύουμε, τουλάχιστο για να σέρνη τό άμαξάκι μας. Αλλά χρειάζεται όπομονή!

Κατά τες έξη, φάνηκε ή σπηλιά. Ο μικρός Κροστάρ που έπαίξε απέξω, άνήγγειλε στους άλλους ότι εγγώριζαν οι εκδρομείς. Κι' άμέσως βγήκαν όλοι με τόν Μπριάν και τούς υποδέχθηκαν με ζητωκραυγές.

Όλα στη σπηλιά τά βρήκαν εν τάξει κι' ό άρχηγός τής άποικίας εξέφρασε στο Μπριάν τήν εδαρέσειά του. Τό καλό παιδί είχε κάμει τό χρέος του.

(Ακολουθεί) Μεταφρ. Φ. Ι. Η. και Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΥΜΜΕΝΑ ΧΡΟΝΙΑ

Πόσες φορές δεν αγαπάμε κι επιθυμούμε κάτι τί, έστω κι' αν αυτό καθ' εαυτό δε μας ευχαριστεί τόσο, μόνο και μόνο γιατί συνδέεται με ένα μαύρο σημάδι ή μια φαινή άκτινα της ζωής μας. Σε μένα συμβαίνει το πρώτο: "Όσες φορές άκουσω το μπου-ου-ου της φάρμακας στις 12 1/2 και στις 8 1/2 που σχολάζει οι δούλτες, και στις 7 1/2 που πιάνουν δουλειά, κι' όσες φορές πάλι βρίσκομαι σε πολυθρόνου λιμάνι κι' άκουστέι έξαφρα το μπου-ου-ου κάποιου καραβιού να σκορπίζεται στη μουντή ατμόσφαιρα του λιμανιού και να σβήνει στο άπειρο, νοιώθω μια γλυκειά μελαγχολία...

Μικρά παιδιά, 8-9 χρονών, άφρα την πατρίδα μου, τη γλυκειά Μύκονο, άφου ή μοίρα έπαι το θέλω να μη μ' άφήση τιποτα δικό μου σ' αυτή κι' έφραγα με μόνους συντρόφους την αδελφούλα μου στο κλάι και τους δικούς μου στην καρδιά. Μας είχε αναλάβει κάποιος ταχυδρόμος, μα ή καρδιά του δεν κατέυω να χτυπάει για μέε κανένα χτύπο περισσότερο άπό τους συνηθισμένους. Πίσω μου άφρα τα μαραζάδνα γνώριμα νερά μου, που τόσες φορές παιζογελάσαμε μαζί, — και τόσα μουσικάθήχαν να πούν στον παππού για τις άνοησίες μας, αν ήσαν δυνατό να τον έβλυνήσουν ποτέ άπό τον αιώνιο ύπνο του, — κι' έμπαίνα στο μάθα κι' άγρια νερά του πελάγου, τα άφιλόξενα και ξένα, που μόνο τ' άνάγκασα τους μού γέμιζε τρόμο την ψυχή. "Άφρα τους άγαπημένους μου μύλους, στο ψήλαμα, που τόσες φορές με νοιάσαμε στη ράχη τους και στα φτερά τους, και καθάλλουσα τ' άπίθασα και άγρια κύματα της ζωής" άφρα τα χιονάτα κοκαλιόσπιτα των εύτυχισμένων νησιωτών και το έρεπωμένο σπανάκι τό δικό μας, που ως προχθές τόση θεράνη ένοιωθα στην άγκαλιά του, και προχωρούσα προς άγνωστα και βουερά λιμάνια με θεόρατα σπίνια, όπως είχ' άκούσει άπό τους ξευτεμένους να λένε τις καλές τις μέρες, που με τρομάζει ή μεγαλοσύνη κι' ή κρυάδα τους" και τό πιο θλιβερό, άφρα την παλιά κι' άμέριμη ζωή μου, τη στενογμένη σε τόσες άγάπες, και γινόμενου κρώρα άντρας, ριχνόμενου άποροτοίμαστος στη δύσκολη ζωή...

Και κείνη τη σκληρή στιγμή της άγωνίας, που ταλαντευόμαστε άκόμα μεταξύ της καλιάς ζωής και της φοβερής προσδοκίας της μελλομένης, και ζητούσαμε μια φωνή παρηγορήτρα και συμπνευστικά να μας γλυκάνη τον πόνο μας, άκούσθηκες έσώ, μουσικόπαθη φωνή της φάρμακας, αν όχι ή ίδια κι' όμοια

σαν του πλοίου. Κι' ή πονεμένη μας ψυχή βρήκε τόση άγάπη και τόση συμπόνια σε σένα, που άθελα, άπό την ίδια αιλία κλημένοι, κοιτάσαμε ό ένας τον άλλο: κι' οι δυο δακρυσμένοι...

Κι' άπό τότε μ' έβανες σκλάβο σου. Η φωνή σου ή άπλή, βαριά και μονοτονή, μας φάνηκε σαν ένα κλάμμα άποχαιριστήριου για την παλιά μας ζωή, μα σύγχρονα ένας φοβερός έφιάλτης: για τη μελλούμενη. Πόσοι μ' αυτή τη φωνή δε ριχτηκαν στον άγωνα, και πόσων δεν έσήμανες τον εύτυχισμένο έπίλογο μιάς πολυτάραχης ζωής, που ερχόταν να σβήσει σ' αυτό τό νησάκι. Άραγε θα έσήμανες και για μέε κάποτε έναν τέτοιο έπίλογο;

Δεν ξέρω. Θυμάμαι μόνο πως έγυραμε άποσταμένοι κι' αιλίητοι στο κατάστρωμα του καραβιού, κοιτώντας μακριά στον ορίζοντα κάτι άόριστο, σαν γυρίζο συννεφάκι που έβρυγε...

Άγγελος. Έλπίδας

ΤΟΝ ΕΙΔΑ!

— Είναι καιρός να κοιμηθίτε, παιδιά. Η ώρα είναι περασμένη και δεν θα μπορούσα να ζυπνήστε για την Άνάσταση.

Άθόρυβα ή καιμιά βγαίνει έξω και κλείνει πίσω της την πόρτα.

Όταν μείναμε μόνο μα, ο αδελφός μου κι' έγω, στον εύχρηστο παιδικό μας δωμάτιο, άνασπώνομαι στο κρεβάτι μου. Είμαι άποφασισμένη να μην κοιμηθώ καθόλου ίσαμε τα μεσάνυχτα, που θα σημάει για την Άνάσταση. Πόσες μέρες τόρα παρμένα την ώρα αυτή! Πόσες φορές — άκόμη και σήμερα — ή ντανά διηγούνταν πως τ' άγγελάκια, και τα πολύ-πολύ καλά παιδιά, μπορούν αυτή τη νύχτα να ιδούν τό Χριστό ν' άνασταίνεται! Γι' αυτό λοιπόν κι' έγω τόσες μέρες τόρα, και με τί κόπους, προσκαθώ να είμαι καλό παιδί, και μού φαίνεται πως τό κατορθώσα. Μιά μεγάλη επιθυμία να βεραιωθώ με κυριεύει:

— Πεγράμην; Άλλά ό Πέτρος κοιμάται βαθιά. Γλυστρώ σιγα-σιγά άπ' τό κρεβάτι μου και σάρω με μεγάλο κόπο μια μεγάλη και βαρειά πολυθρόνα έμπρός άπ' τό παράθυρο. Χώνομαι μέσα σ' αυτήν και βυθίζω τό βλέμμα μου στον σκοτεινό κήπο, που σ' εκείνα τα μακρινά φώτα που είναι της εκκλησίας μας. Πολλά ώρα μένα άκίνητη. Σιγά-σιγά τα μάλη μου μουδίσζουν, τό κεφάλι μου βαρύνει, δεν θέλω όμως, δεν θέλω να κοιμηθώ. Τι ώρα νάναι; Άπό την τραπεζαρία άκούεται τό ρυθμικό και μονότονο τικ-τάκ του ρολογιού. Ά! αν είχα ένα ρολόγι μπουσάκι μου, δεν θα μού φαινόταν τόσο μεγάλες οι ώρες κι' ή νύχτα τόσο άτέλειωτη.

Ντάγκ! ντάγκ! ντάγκ!... Με τό μού-μού τις ώρες. Δέκα! Μόνο δέκα; Έκείνη τη στιγμή άκούω βήματα κι' όμιλλες στην τραπεζαρία. Τι κάνουν; Ά! Στρώθουν φαίνεται τό Πασχολιότικο τραπέζι. Με τί χαρά σκέπτομαι τό κατακόκκινα αυγά και τις νόστιμες και μυρωδάτες Πάσχος (α) που έχουν τιμητική θέση στη μέση άπ' τό κάταστρο κολαριστό τραπέζι-άνδηλο! Τι δουρρα που θα στολίση ή γλάμορρα με τά λουλούδια που, σαν κάθε χρόνο, άγόρασα και φέτος, ό μπαμπάς!... Άμή τα βάζω με την πρασινάδα που πού 15 ημερών με τόση στοργή φύτεψαμε; Η πρώτη πρασινάδα! Κι' ό νους μου πετά στα χιόνια που λυώνουν, στον καταγάλαο ούρανο, στο πρώτα χελιδόνια, στο ποταμάκι που, έλευθερωμένο άπ' τους πάγους του, τρέχει χαρούμενο, σιγασυβυθίζοντας χίλιες όμορφες ιστορίες στα πρώτα χορτάραμα που στολίζουν τις όχθες του...

Μά γιατί τα μάτια μου τσούζουν τόσο, και γιατί τό βλέφαρά μου είναι τόσο βαριά;

Ντάγκ! Κοιράγιο! Δεν μένει παρά μιάμιση ώρα ως τη στιγμή που θ' άναστήθω ό Χριστός. Δεν πρέπει να κοιμηθώ. Όχι, θα κοιμηθώ, και ποιος ξέρει; Βυθίζω τό βλέμμα μου εκεί μακριά στα φώτα ως που τό μάτια μου δακρυζούν. Μά, Θεέ μου, είναι τόσο δύσκολο να καθίση κανείς ευλητός ως τα μεσάνυχτα; Τα μαύρα κλαδιά των δέντρων γέρνουν κάτω-πίε, πού τό παράθυρο, σαν να με προσκαλούν. Τι να θέλουν να μου διηγηθούν, και γιατί με φωνάζουν;...

Ντάγκ!

Μισή; Μά πως; Δεν χτύπησε, φαίνεται, ένδεικα. Η εκκλησιά φωτίσθηκε τόρα περισσότερο, κι' οι κεριάρες άρχισαν να χτυπούν όλες μαζί, κάνοντας έτσι μια τόση παράξενη, και τόσο, μού τόσο γλυκειά μουσική!...

Άλλά, τί είναι κείνο τό φωτεινό σύννεφο που βλέπω κοντά στην εκκλησιά; και τί μελωδία είναι αυτή που φθάνει ως τ' αυτιά μου; Κοιτάζω, κοιτάζω με λαχτάρα. Τα μάτια μου άνοιγουν διπλάτα κι' ή άναπνοή μου κόβεται άπ' την άγωνία της άναμονής. Κι' άξαφνα, άπό μέσα άπ' τό χροστό σύννεφο, βλέπω να έπροβάλλη μιά ξανθή μορφή παντογυρισμένη με φωτιστέφανο. Αυτός είναι, ναι, Αυτός! Παρ' όλη την άπόσπασση, αισθάνομαι τη γλυκειά ματιά του έπάνω μου, κι' είναι σαν να μπαίνει μαζί της ως την καρδιά μου ένα ούρανο που...

Σέ λίγο ή μορφή χάνεται όπως παρουσιάστηκε. Είμαι τόσο ρυθισμένη άκόμη, τόσο προσληκμένη σ' αυτήν την άπειρία, που δεν άκούω την πόρτα γανούγη.

— Παιδιά, άργήσαμε! Γρήγορα!

— Μαμά, μαμμό, τον είδα!

(*) Ρωσικά πασχολιότικα τσουρέκια.

— Τι λές, παιδί μου; Τόν είδα τό Χριστό!

Η μητέρα χαμογελά με κολοσύνη κι' άκουμπά τό χέρι της στο κεφάλι μου. Γιατί με κοιτάζει σά με δυσπιστία;

Πάνε πολλά χρόνια άπό τότε. Τό ξανθό παιδάκι με τις χούρες μπουκλές έγινε ένα μεγάλο και σοβαρό κορίτσι. Ποτέ, παρ' όλες τις προσπάθειες της, δεν έβγαίνε τίς όμορφες και μεγάλες όμορφες, πάντοτε, στις πιο δύσκολες ώρες σιγής του βίου της, αισθάνεται έπάνω της τό φωτεινό του βλέμμα, που σαν μια παρηγορη άκτινα, φθάνει ως μέσα στην καρδιά της.

Άσπρος Άσπρος

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΝΕΜΡΩΔ

— Τι; με νομίζετε άνόσιο να σκοτώσω ένα λαγό; Πως γλιτώσατε, φίλοι μου!... Και για τό σάς τό άποδείξω: στοιχηματίζουμε ότι την Κυριακή θα φάμε λαγό!...

— Για να φάμε, ίσως... άλλά για να τον φέρεις εσύ... αυτό δεν τό πιστεύουμε.

— Θα ιδίθεις!...

— Θα ιδούμε.

Η όψη τελοσπάντων κι' αυτή ή Κυριακή. Πρωί-πρωί δακλίσθηκα σαν άστακος και πήγα σε μιά πλούσια άπό κωνίη έξοχή. "Άδικα όμως σκοτώθηκα κυριολεκτικώς στο δρόμο: δεν κατορθώσα να σκοτώσω, όχι λαγό, αλλά ούτα... σπινό.

— Τι άτυχία! έλεγα άδιάκοπα μέσα μου και φανταζόμουν όλη την σκηνή που θα γυρίσα όπως έφραγα... Ένώ όμως περνούσα άπ' την άγορά, είδα με μεγάλη μου χαρά κάποιον να βαστά ένα θεόρατο λαγό. Εύχως έτρεξα να τον πάρω, και μόνο όταν τον βαστούσα πιάσα τό χέρι μου, ρωτήσα την τιμή.

— Ουδένως δραχμές, κυρία!

— Ακριβώς; ρώτησα πάλι, ένώ άπό μέσα μου σκεπτόμουνα και την άλλη σημασία της λέξεως με ό' — δεν κάνει 75;

— Α, μπά! — δε συμφέρει.

Έφραξα τις τσέπες μου και βρήκα ένα εκατοστάριο.

— Έγεις να μού δώσεις ρέστα;

— Πού να τάρω; Ό μανάβης θάχη ίσως.

Του παρέδωσα λοιπόν τό εκατοστάριο και στάθηκα μέσα στη μέση της άγοράς να περιμένω τά ρέστα, άφου έβαλα τον λαγό στο σάκκο μου. Περάσαν πέντε, δέκα λεπτά κι' ό χωρικός δεν φαινότανε.

— Ά! τον καλιάνθρωπο... μού τόσασε! σκέφτηκα. Μά δεν περδεί. Έχω τον λαγό!...

Και με ύφος τουλάχιστον χιλίων Νεμρωδών, πήγα στο σπίτι. Τα μάτια όλων γούλωσαν.

— Έσύ; Έσύ σκότωσες λαγό; Τεντώθηκα.

— Άμ; ποιος άλλος;... Μά δε βαστάει πολύ ή... δόξα μου. Σε λίγο να και φθάνει ό

χαριόμο που μού πούλησε τον λαγό.

— Κύρια, μού λέει μπροστά σε όλους, γιατί έφραγες;... σε είδα άπό μακριά κι' έτρεξα να σε προφθάσω. Να τό ρέστα! Δεν ματέω να έχη; παράνομο άπ' τό λαγό!... Άπό μένα να πέρνη; πάντα!...

Βαρώνος Μυχάουζεν

ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Είπατε μόνες, στην έξοχή, καθήσαμε στα χορτα, κάτω άπό έναν κλάταγο, κι' εκείνη άκούμπησε τό κεφάλι της στο γονάτιό μου.

— Πές μου, Ρούλα, ένα παραμύθι, σαν εκείνα που μού έλεγες όταν είμαστε μικρές.

— Σήμερα, αγαπημένη μου, θα σου πώ ένα άληθινό παραμύθι. Μιά φορά ήταν μια μικρούλα. Η μικρούλα αυτή περνούσε τό όμορφο παιδικά της χρόνια με λυπή... Είχε ένα όνειρο, ένα κόπο. Ν' άποκτήση μιά φίλη, μιά συντρόφισσα καλή σαν άγγελό, που να την αγαπά πολύ. Άλλά ό μέρες περνούσαν, ή φίλη δεν έρχοταν κι' ή λύπη της μεγάλωνε... Έν' άπόγεμα, ήταν μόνη στον κήπο και προσευχόταν. "Θεέ μου, έλεγε, στείλε μου, σε παρακαλώ, ένα καλό άγγελόκι μου, για να περνώ εύτυχισμένα τις ήμέρες...". Ό θεός είδε τη μικρούλα και τη λυπήθηκε... Έκείνη τη στιγμή, μιά γλυκειά εύθυμη φωνή άκούστηκε δίπλα της:

— Τι κάνεις εδώ μόνη;

Τό κοριτσάκι, έκπληκτο, γύρισε κι' είδε. Δίγα βήματα μακριά, στεκόταν μιά μικρούλα, ντυμένη όση άσπρα, μ' ένα πλουτέ μαβιά λουλούδια στο χέρι, και της χαμογελούσε γλυκά.

— Αυτό είναι τ' άγγελόκι; Τι καλό που φαίνεται! σκέφθηκε.

— Περιμένω νάρθη ή φίλη που άναρτέθηκα, είπε.

— Έγω είμαι, ήρθα! είπε τό άγγελόκι και την άγκάλιασε.

Άπό τότε ή μικρούλα έζησε εύτυχισμένα με τό άγγελόκι της... Σ' άρσες τό παραμύθι, Τζέννη;

Έκείνη γύρισε και με είδε. Τα χείλη της χαμογελούσαν και, παράξενη άντίθεση, τα μάτια της γυάλιζαν άπό δάκρυα...

— Μ' αυτό είναι τό δικό μας παραμύθι, είπε...

Άρσέλιξη της Μήλον

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Δασκάλισσα: — Διά να εύρωμεν τό ζητούμενον, τί κάμνομεν;

Η μισή Κίλια: — Περατούμεν σκαφτά κι' αράχομεν.

Η θεική Υμνος

Η θεική Υμνος

Η θεική Υμνος

Η θεική Υμνος

Η θεική Υμνος

Η θεική Υμνος

Η θεική Υμνος

Η θεική Υμνος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ»

Άθίνας, 42 άδδς. Εύρηκείδου την 23 Αυγούστου 1928

ΑΕΝ κισσός ν' άπορήσατε πολύ που δεν ελάιβετε φυλλάδιο την περσμένη έδω-μάδα και που ληθίνατε σήμερα εδω μαζί! Τό φυλλάδιο της 13 Αυγούστου είχε τυπωθί κι' αυτό σ' ήν ήμέρα του, άλλα στάθηκε άδύνατο να διακωρυχθί. Γιατί ό άδύνατος, παιδί μου, είχα έφραγίσει τό γράψέμο μου. Άλλο στο κρεβάτι: με πορτέ, άλλο να τρέχη για πάγου και λεμόνι, να περιποιήση; τού; άρρώστου; τού. Τέτοια έπιδημία! Κατάτησε οι μισοί Άθηναίοι να είναι κρεβατωμένοι κι' οι άλλοι μισοί να τούε νοσηλεύοντο. Έλλεισαν τυπογραφεία, γραφεία, μηχανεία... Τι μπορούσε να κάμω κι' έφω; πού να βρω άνθρώπους για τό διακωρυχάκι μου;... Πάλι καλά πού λαβάνετε σήμερα τό εδω φυλλάδιο μαζί. Κι' ά: έλπίσαμε τό θεό πώ, αλλιώς θα είχα ή μόνη άνωμαλία.

Ναι, Άναγεννηθείσα Έλλάς, όλων κώ-ών τών προηγουμ. φυλλάδιων μπορείς να στείλεις τις λύσεις, κι' ά: έπίρας πολλών ή προθεσμία άρκα να μην έχουν δημοσιευθεί άκόμη οι λύσεις αυτές: πού θα στείλεις. Κι' ούσαν, βλέπει, ή προθεσμία περνώ μόνο μετά τη δημοσίευση. Με ρωτά: άκόμη αν ή συλλογή των Άσκήσεων για τό Πένταθλο πρέπει να χυ και τό σκαμνί, δηλαδή τή δήλωση περί συμμετοχής; ή προση. Διαιωνισμό Άσκήσεων και τή διαθεσίμωση περί πρωτοτυπίας. Μά ναι, δεν έμπούδεις τίποτα να έπαύρησαι κι' αυτές οι γλώσσες. Ούτε σ' οιχίζου κανένα μεγάλο κόπο...

Σοφ έσχημα λοιπόν, Γόρδιε Δεσμέ, να βρής τό ενήμα της; Άρ-τάδης; και να βρή; άπό αυτόν τον Λαδύριθο του Πενταθλου... Έσύ θεωρείς; δύσκολα τό Ποίημα και τό Κρυπτογραφικό. Άλλος θα θεωρούσε τις Άσκήσεις. Καθένας, βλέπει, όπως έφρα; με όπως μπορεί θά βρή άπό τό Λαδύριθο. Κι' έγω πάλι θα βλέπω και θα κρίνω τί φέρνει καλύτερα άπό καί μένα... Έγεις δικό, τό Σήμα των Σουδρομητών πρέπει να γίνη. Άλλά τί να προσκαίμω; Οι πολλές; μου ασχολίες; δεν μάφραση ά: τόρα να τό φροντίσω.

Η καλή μου Τάνια έβλαψε άπ' τη χαρά της όταν διάβασε την Έπιστολή του κ. Φαίδωνος για την έπιτυχία του Βεγγύλου, της πλειύτας μας δηλαδή Σμύρνης, που άπ' αυτόν έχει λάβει τό πρώτο έπταθλο Μ. Μυστικών. Πούδ; να της τώλεγε τότε πώ; τό παιδί έκαινο των 13 χρονών θά γινόταν τόσο σπουδαίο! Η ίδια έκπαιστατική της Σελίδος της Α Τριμηνίας και βρήκε ό: σ' αυτή ύπερτεροδύ τά κορίτσια. Γιατί άπό 13 ποιήματα που έδημοσιεύθησαν, τά 7 είναι κοριτσιών και μόνο τά 5 άρρέτων. Έπίσης άπό τά 43 πεζά, τά 28 είναι κοριτσιών και μόνο τά 15 άρρέτων. Τέλο: συγχίρει τη Μυρίνη και τη Δόξα Άσθη για τά ώρατα τους κομμάτια.

Χαίρω πολύ για την έπιστολή σου, Μαύρα Περίστε, κι' έλπίζω να μην άπουσάση; πιά. Ό Chef, που τόσο σου άρέσουν τα Ρητά του, δεν είναι ό κ. Καμπούρογλου; όπως έφρασε, άλλα ό κ. Παναγιώτης Α. Σαφειλής; άπό τον Πειραιά, έπίσης; κλαίει; μου κι' έκλεκτό; συνεργά ης. Ό έορτασμός της Πεντηκονταστήρας; μου άνεβλήθη για τό φθινόπωρο όταν θά γίνον και τ' άποκαλυπτήρια του μνημείου του Πολέμη. Οι παριστάσεις τώρα; δεν έπιτρέπουν τέτοια πράγματα; "Ούτως ο' εδωριστώ για τό ζωηρό ενδιαφέρον.

Γαλιάνια, τό Κρυπτογραφικό είναι καιμείνο γραμμένο με ιδιαιτερο αλφάβητο, συθηματικό. Για να τό διαβάζη κανείς, πρέπει να έφρα ή να βρή τό κλειδί. Ίδου π. έ. ενα προκερατό κρυπτογραφικό αλφάβητο: Σά 24 γράμματα είναι αδύνατα άριθμοι (α=1, β=2, γ=3 κτλ.) και άντι των γραμμάτων κάθε λέξη; γράφεις τού; άριθμούς. Έτσι: τό 8,5,15,18 σημαίνει Θεός. Τό 13,1,9 σημαίνει και. Έπίσης μπορείς να γράφεις τή άριθμητή των γραμμάτων άπό τό τέλος, δηλαδή α=1, β=2, γ=3 και κτλ. Έφρα; άντι των άριθμών άριθμών να μεταχρησθήσ στην άριθμητή των γραμμάτων τού; άρχαίους έλληνικούς: α', β', γ', δ' και κτλ. Μ' έναν τέτοιο τρόπο άπαιών-κατα είναι καιμείνο και τό αλφάβητο του Κρυπτογραφικού που εφρα έφρασε στο Πένταθλο. Καί άμα προσέβες καλά, δεν είναι δύσκολα να τό βρήτε, να διαβίστε τό κείμενο, και να γράψετε άπό κάτω τό αλφάβητο, τή μάθητό της ακουής του και με τί τρόπο βρήκατε όλ' αυτά.

Πολύ μ' εδωρισθησε. Ίβανα, τό γράμμα σου. Τό έδωσα μάλιστα και στον κ. Βενόπουλο, που πολύ έπρόσεξε αυτά που γράφεις για τή «Τριλογία» του, αυτόν τον κωλοσοσό όπως τον ονομάζει κριτώντας μόνον άπό ένα τόμο που έδιάδωσες, τό «Τίμοι και Άτιμοι». Άλλά, γιατί να σε φέρη σε άπόψη; Ό συγγραφέας; θέλοντας έκαί να δείξη πού είναι ή άληθινή νή τιμή, ή άληθινή εντιμότης, παρουσιάζει άνθρωπος που ένώ θεωρούται τίμοι, κατά βήθος είναι άτιμοι. Αυτό έφρα; δεν θα πη πώς είναι ό κινώνας. Πάντα οι άνθρωποι αυτοί είναι έφιππότες; Και μπορείς να διατηρήσες δηλ τήν αίσθησέ σου για τή ζωή, να πιστεύς, όπως έφρασε, ότι οι περισσότερο άνθρώποι είναι κωλοσοσοί και τίμοι.

Σοφ έστειλα, Σπυροπούλε, τό ταπρόβει που κέρηγγαίεις, και χαίρω που λαδύνεις τόρα τόσα πλάκα, ώστε ό ταχυδρόμος σοφ λέει ότι «βρήκε τό μπλά του». Ναι, κληρώνου πρόστιμο τά γράμματα που περνών άπό τό Ταχυδρομείο με φευδάνιο μ' αυτό πρέπει να πής να σοφ τά στέλγουν πάντα σ' όνομα σου. Για τό άλλο τί να σοφ πώ; Δεν έμπερθηκα ποτέ για να έφρα αν έχω περισσότερα άρρέτη κι' άρρέτη. Γιατί έφρασε; ότι οι άρρέτοι λίγο θα διαφέρουν.

Είχα την παρατήρησή σου για τό Πένταθλο, Ύπερ Πατρίδος, και μού φαίνεται πώ; δεν έχεις άδικα; Ό Ποιητικός Διαιωνισμός είναι πάντα εικόσιτος, γιατί πάντα λίγο είναι οι ποιητές, ή, καλύτερα, όσοι έφραση να κάνουν καλούς στίχους. Άνεφθηκα όμως ότι τό πρώτο διορθώνεται εύκολα: Τι είναι τό θέμα του άγωνισμού; Ένας ύμνος; στην Πεντηκονταστήρα μου. Άλλά πού παιδί μου δεν έφρα; απ' αυτό τό θέμα, πού δεν θέχε να πη δύο ώρατα λόγια στη μεγάλη γιορτή της Μητέρας; Λοιπόν, αυτά τά δύο λόγια δεν είναι άνάγκη να είναι σε στίχους; Όποιοι μπορεί, δε τά γράφη στο πεζό. Μήπως; και στο πεζό δεν γράφονται φαιδρικά ποιήματα; Η ποιητή, βλέπεις, είναι άλλο πράγμα άπό τό κείνο κι' άπό τήν όμοια καλλιτέχνη. Και τόρα έφρασε έξηγημένο: δεν θ' άποκλεισθή κανείς άπό τό Πένταθλο αν στείλη όμοιο γραμμένο στο πεζό. Ούτε άποκλεισθή ν' άνακηρύξη νικήτρια όποιος δεν έφρα να γράψη στίχους, όπως γράφουν λίγοι, γιατί κι' ό πεζός του Έμνος μπορεί να είναι ώρατος σαν ποίημα, όπως να πέρη ενά β' ή γ' Βραβείο, και σ' άλλα άγωνίσματα να έβη πρώτος.

Κλαίση, σοφ εδωκα και εδωκα για τό νέα αυτή ζωή που άνοίγει και μπροστά σου μετά τή ζωή του σχολείου. Έννοα και τή λύση που σοφ προσέβες ή αλλαγή, άλλα θα πέρση; κι' άπό τό σχολείο πού έφρασε καλά, δεν είναι δύσκολα να τό βρήτε, να διαβίστε τό κείμενο, και να γράψετε άπό κάτω τό αλφάβητο, τή μάθητό της ακουής του και με τί τρόπο βρήκατε όλ' αυτά.

Πολύ μ' εδωρισθησε. Ίβανα, τό γράμμα σου. Τό έδωσα μάλιστα και στον κ. Βενόπουλο, που πολύ έπρόσεξε αυτά που γράφεις για τή «Τριλογία» του, αυτόν τον κωλοσοσό όπως τον ονομάζει κριτώντας μόνον άπό ένα τόμο που έδιάδωσες, τό «Τίμοι και Άτιμοι». Άλλά, γιατί να σε φέρη σε άπόψη; Ό συγγραφέας; θέλοντας έκαί να δείξη πού είναι ή άληθινή νή τιμή, ή άληθινή εντιμότης, παρουσιάζει άνθρωπος που ένώ θεωρούται τίμοι, κατά βήθος είναι άτιμοι. Αυτό έφρα; δεν θα πη πώς είναι ό κινώνας. Πάντα οι άνθρωποι αυτοί είναι έφιππότες; Και μπορείς να διατηρήσες δηλ τήν αίσθησέ σου για τή ζωή, να πιστεύς, όπως έφρασε, ότι οι περισσότερο άνθρώποι είναι κωλοσοσοί και τίμοι.

Σοφ έστειλα, Σπυροπούλε, τό ταπρόβει που κέρηγγαίεις, και χαίρω που λαδύνεις τόρα τόσα πλάκα, ώστε ό ταχυδρόμος σοφ λέει ότι «βρήκε τό μπλά του». Ναι, κληρώνου πρόστιμο τά γράμματα που περνών άπό τό Ταχυδρομείο με φευδάνιο μ' αυτό πρέπει να πής να σοφ τά στέλγουν πάντα σ' όνομα σου. Για τό άλλο τί να σοφ πώ; Δεν έμπερθηκα ποτέ για να έφρα αν έχω περισσότερα άρρέτη κι' άρρέτη. Γιατί έφρασε; ότι οι άρρέτοι λίγο θα διαφέρουν.

Είχα την παρατήρησή σου για τό Πένταθλο, Ύπερ Πατρίδος, και μού φαίνεται πώ; δεν έχεις άδικα; Ό Ποιητικός Διαιωνισμός είναι πάντα εικόσιτος, γιατί πάντα λίγο είναι οι ποιητές, ή, καλύτερα, όσοι έφραση να κάνουν καλούς στίχους. Άνεφθηκα όμως ότι τό πρώτο διορθώνεται εύκολα: Τι είναι τό θέμα του άγωνισμού; Ένας ύμνος; στην Πεντηκονταστήρα μου. Άλλά πού παιδί μου δεν έφρα; απ' αυτό τό θέμα, πού δεν θέχε να πη δύο ώρατα λόγια στη μεγάλη γιορτή της Μητέρας; Λοιπόν, αυτά τά δύο λόγια δεν είναι άνάγκη να είναι σε στίχους; Όποιοι μπορεί, δε τά γράφη στο πεζό. Μήπως; και στο πεζό δεν γράφονται φαιδρικά ποιήματα; Η ποιητή, βλέπεις, είναι άλλο πράγμα άπό τό κείνο κι' άπό τήν όμοια καλλιτέχνη. Και τόρα έφρασε έξηγημένο: δεν θ' άποκλεισθή κανείς άπό τό Πένταθλο αν στείλη όμοιο γραμμένο στο πεζό. Ούτε άποκλεισθή ν' άνακηρύξη νικήτρια όποιος δεν έφρα να γράψη στίχους, όπως γράφουν λίγοι, γιατί κι' ό πεζός του Έμνος μπορεί να είναι ώρατος σαν ποίημα, όπως να πέρη ενά β' ή γ' Βραβείο, και σ' άλλα άγωνίσματα να έβη πρώτος.

Κλαίση, σοφ εδωκα και εδωκα για τό νέα αυτή ζωή που άνοίγει και μπροστά σου μετά τή ζωή του σχολείου. Έννοα και τή λύση που σοφ προσέβες ή αλλαγή, άλλα θα πέρση; κι' άπό τό σχολείο πού έφρασε καλά, δεν είναι δύσκολα να τό βρήτε, να διαβίστε τό κείμενο, και να γράψετε άπό κάτω τό αλφάβητο, τή μάθητό της ακουής του και με τί τρόπο βρήκατε όλ' αυτά.

Πολύ μ' εδωρισθησε. Ίβανα, τό γράμμα σου. Τό έδωσα μάλιστα και στον κ. Βενόπουλο, που πολύ έπρόσεξε αυτά που γράφεις για τή «Τριλογία» του, αυτόν τον κωλοσοσό όπως τον ονομάζει κριτώντας μόνον άπό ένα τόμο που έδιάδωσες, τό «Τίμοι και Άτιμοι». Άλλά, γιατί να σε φέρη σε άπόψη; Ό συγγραφέας; θέλοντας έκαί να δείξη πού είναι ή άληθινή νή τιμή, ή άληθινή εντιμότης, παρουσιάζει άνθρωπος που ένώ θεωρούται τίμοι, κατά βήθος είναι άτιμοι. Αυτό έφρα; δεν θα πη πώς είναι ό κινώνας. Πάντα οι άνθρωποι αυτοί είναι έφιππότες; Και μπορείς να διατηρήσες δηλ τήν αίσθησέ σου για τή ζωή, να πιστεύς, όπως έφρασε, ότι οι περισσότερο άνθρώποι είναι κωλοσοσοί και τίμοι.

Σοφ έστειλα, Σπυροπούλε, τό ταπρόβει που κέρηγγαίεις, και χαίρω που λαδύνεις τόρα τόσα πλάκα, ώστε ό ταχυδρόμος σοφ λέει ότι «βρήκε τό μπλά του». Ναι, κληρώνου πρόστιμο τά γράμματα που περνών άπό τό Ταχυδρομείο με φευδάνιο μ' αυτό πρέπει να πής να σοφ τά στέλγουν πάντα σ' όνομα σου. Για τό άλλο τί να σοφ πώ; Δεν έμπερθηκα ποτέ για να έφρα αν έχω περισσότερα άρρέτη κι' άρρέτη. Γιατί έφρασε; ότι οι άρρέτοι λίγο θα διαφέρουν.

Είχα την παρατήρησή σου για τό Πένταθλο, Ύπερ Πατρίδος, και μού φαίνεται πώ; δεν έχεις άδικα; Ό Ποιητικός Διαιωνισμός είναι πάντα εικόσιτος, γιατί πάντα λίγο είναι οι ποιητές, ή, καλύτερα, όσοι έφραση να κάνουν καλούς στίχους. Άνεφθηκα όμως ότι τό πρώτο διορθώνεται εύκολα: Τι είναι τό θέμα του άγωνισμού; Ένας ύμνος; στην Πεντηκονταστήρα μου.

